

Veronica Henry

KÖNYVESBOLTI SZERELMEK

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Veronica Henry

**KÖNYVESBOLTI
SZERELMEK**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
How to Find Love in a Book Shop

Copyright © Veronica Henry 2016
All rights reserved.

Hungarian translation © Ligeti Lujza

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
LIGETI LUJZA

Szerkesztette
SZALA BOGLÁRKA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 069 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA
Készült 21,5 nyomdai ív terjedelemben

Ha egy évvel ezelőtt azt mondja valaki Juliusnak, hogy egy üres boltban áll majd, a gyereket tologatva a babakocsiban, és közben azt fontolgatja, hogy megvásárolja az üzletet, soha nem hitte volna el.

A babakocsi váratlan szerencse folytán került a tulajdonába. Láttá a hirdetést a North Oxford előkelő negyedében tartandó garázsvásárról, és a lelke mélyén szendergő bolhapiac-rajongó nem tudott ellenállni neki. A kiárusítást tartó házaspárnak két kicsi gyermeke volt, és éppen Párizsba költöztek. A kocsi régimódi volt, talán a királynő tologathatott ilyesmit – vagy még a dajkája. Az asszony csupán öt fontot kért érte. Julius biztos volt abban, hogy valójában sokkal többet ér, és a nő csak kedves akart lenni hozzá. De az utóbbi időszak eseményei megtanították arra, hogy a felajánlott segítséget el kell fogadni. Mégpedig készségesen, mielőtt az illető meggondolná magát. Így hát megvette a hasznos holmit. Alaposan kisúrolta fertőtlenítővel – habár már előtte is nagyon tisztának tűnt –, majd vett egy új matracot meg takarókat, és már készen is állt a tökéletes fészek a drága kis csöppség számára: a rendelkezésére áll mindaddig, amíg meg nem tanul járni.

Mikor teszik meg a gyerekek az első lépéseket? Annak nem volt értelme, hogy Debrától kérdezze meg – az ő zavaros elméjű, szórakozott anyjától. Ő már réges-régen bezárkózott a pacsulival átítatott alagsori lakásába, a Westbourne Grove-on. Hiszen még Julius gyerekkorára sem emlékezett tisztán! Debra szerint Julius

már kétévesen tudott olvasni, de ő ezt nem igazán hitte el. Habár mégis lehetett ebben valami, hiszen nem emlékezett olyan időszakra, amikor ne olvasott volna. Az olvasás olyan természetes volt számára, mint a lélegzetvétel. Akárhogy is, nem támaszkodhatott az anyjára gyermeknevelési ügyekben – úgyhogy nem is tette. Hiszen már az felért egy csodával, hogy épségben túlélte a saját gyermekkorát. Az anyja rendszeresen egyedül hagyta a rácsos ágyban, amíg ő maga elment a sarki borozóba esténként.

– Ugyan, mi történhetett volna? – kérdezte később. – Csak egy órára hagytalak ott.

Lehet, hogy ez volt az oka, amiért a saját kislányát olyan odaadóan védelmezte. Szinte egyetlen pillanatra sem fordított hátat neki.

Újra végigpásztázta a puszta falakat. A nyirkosság szagát nem lehetett nem észrevenni, márpedig a nedvesség az ő esetében egyenlő a katasztrófával. A magasföldszintre vezető lépcső szétrohadt, annyira, hogy föl sem engedték rajta. A bejárati ajtó két oldalán levő két kiugró ablakfülke gyöngyházfénnyel árasztotta el az üzletet: kihangsúlyozta az aranyszínű tölgy padlódeszkát és a stukkókkal díszített mennyezetet. A por miatt szinte túlviláginak tűnt az egész: szellemboltnak, ami csak arra vár, hogy valami történjen vele végre – átalakulás, megújulás, reneszánsz.

– Eredetileg patika volt – mondta az ügynök. – Aztán régiségbolt lett. Bár azt hiszem, hogy nem volna szabad annak neveznem... az életben nem láttam még annyi kacatot, mint itt.

Igazából egy szakember tanácsát kellene kikérnie. Szerkezeti vizsgálatra lenne szükség, meg tanácsra, hogy miként kezelje a nedvességet. De Julius pibekönnyűnek érezte magát, a szíve pedig hevesen dobogott. Ez a megfelelő hely. Tudta. A két szint felettük tökéletes lenne arra, hogy a babával odaköltözzön. A boltja fölé.

A könyvesbolt fölé.

Három héttel korábban kezdett el keresni. Akkor döntött úgy, hogy akcióba lép. Azt akarta, hogy a lányának és neki normális

élete legyen. Számba vette a tapasztalatait, a képességeit, az erőseégeit és azt a tényt, hogy egyedülálló szülő, és úgy döntött, hogy igazából egyetlenegy lehetőség maradt nyitva számára.

Bement a könyvtárba, és az asztalra készített egy telefonkönyvet, mellé meg a megye részletes térképét. Rajzolt Oxford köré egy huszonöt kilométer sugarú kört, miközben azon tűnődött, milyen lehet az élet Christmas Commonban, Ducklingtonban vagy Goosey-ban. Ezután végignézte, hogy hol vannak könyvesboltok, és áthúzta azokat a városokat, ahol már volt ilyesfajta üzlet.

A megmaradt városokat kereste, ahol egyáltalán nem volt könyvesbolt. Talált vagy fél tucatot. Listát készített, majd a következő pár napban meglátogatta mindet, a buszok bonyolult időrendje szerint időzítve az utazást. Az első három város lélektelen és barátságtalan volt, és ez annyira elvette a kedvét, hogy már csaknem feladta a tervét. De valami megragadta a Peasebrook névben, és elhatározta, hogy még egy utolsó próbát tesz, mielőtt feladná az álmait.

Peasebrook Cotswolds megye közepén helyezkedett el, az általa rajzolt kör külső peremén: épp ideális volt a távolság. Leszállt a buszról, és végignézte a város főutcáján. A széles utat fák szegélyezték, a kövezet mentén girbegurba, aranyló épületek sorakoztak. Régiségboltokat látott, meg egy hagyományos hentesboltot, ahol a bejárat mellett nyulak és fácánok lógtak, az ablakban pedig vastag kolbászok. Volt még ott egy böhöm fogadó is az átutazók számára, és néhány szép kis kávézó meg egy sajtbolt. A Nőegylet épp kirakodóvásárt tartott a városháza előtt: tábori asztalokra hatalmas szelet lekváros süteményeket halmoztak fel, mellettük fonott kosárból sáros zöldségeket és dunsztosüvegekben gyógynövényeket kínáltak, sötétlila és sárga, hervadozó virágokkal.

Peasebrookban zsi bongott az élet, a maga csendes módján ugyan, de céltudatosan, akár a méhkas egy nyári délutánon. Az emberek megálltak az utcán beszélgetni. A kávézóba jólesett be-

nézni: tele voltak vendéggel. A pénztárgépek csörögtek: az emberek élvezettel és lelkesen vásároltak. Egy nagyon elegáns étterem is volt, babérfával az ajtajában. A figyelemre méltó, üveglappal védett menü szerint újszerű konyhával dicsekedhetett. Még egy apró színháznak is jutott hely, ahol a Bunburyt játszották. Ez valahogy ígéretesen hangzott. Julius rajongott Oscar Wilde-ért. Az egyik vizsgadolgozatát épp róla írta, Oscar Wilde hatása W. B. Yeats költészetére címmel.

A színdarabot jelnek tekintette, de azért tovább fürkészte az utcákat, nehogy valami elkerülje a figyelmét. Attól tartott, egyszerűen csak befordul egy sarkon, és meglátja, amit nem szeretett volna. Most, hogy itt volt Peasebrookban, már akarta, hogy ez a hely legyen az otthona – az otthonuk. Az azonban rejtélynek tűnt számára, hogy miért nincs könyvesbolt egy ilyen rokonszenves helyen.

Hiszen egy város könyvesbolt nélkül: szív nélküli város.

Egy könyvesbolt csak jobba teheti a dolgokat Peasebrook minden lakója számára. Julius minden járókelőről elképzelte, hogy potenciális vásárló. Láta maga előtt mindannyiukat, amint beözönlenek a boltjába, a tanácsát kérik, ő pedig tasakba csúsztatja a megvásárolt könyveket. Ráérez, mit szeretnek, és mit nem, félretesz egy-egy könyvet annak a bizonyos vevőjének; és tudni fogja, hogy az a kötet épp neki való. Nézi majd, ahogy keresgélnek, ahogy felfedeznek egy új trótt; egy új világot.

– Vajon mit szólna az eladó egy szemtelen ajánlathoz? – kérdezte az ingatlanügynököt. Az csak a vállát vonogatta.

– Ki kell próbálni.

– Sok itt a munka.

– Ezt már figyelembe vettük.

Julius megnevezte az összeget.

– Ez a legjobb, és egyben az egyetlen ajánlatom. Nem engedhetek meg többet magamnak.

Amikor négy hét múlva aláírta a szerződést, maga előtt sem

tudta leplezni a meglepetését. Itt volt, egyedül a világban (rendben, persze ott az anyja is, de ő aztán egy szalmaszálat sem tett keresztbe), egy kisbabával és egy könyvesbolttal. És ahogy ez a gyerek kinyújtotta az aprócska kezét, ő odatartotta neki az ujját, és arra gondolt: micsoda rendkívüli helyzetben van! A sors valóban különös tud lenni.

És ha nem néz fel épp akkor, majdnem két évvel ezelőtt? És ha az ajtónak háttal állt volna, és tovább rendezgeti az útikönyvek szekcióját? És ha a kollégájára marad, hogy kiszolgálja a nagy loboncú, vörös hajú lányt...?

Hat hónap múlva, több hét por, mocsok, fűrészelés, takarítás és festés, valamint számos szemet könnybe lábasztó számla, néhány teljességgel kétségbeejtő pillanat és megszámlálhatatlan kikézbésített csomag után végre felakasztották a bolt fölé a tengerkék-arany feliratot: Nightingale könyvesbolt. Arra már nem maradt hely, hogy ráírják: irományok kézbesítője az igényes olvasó számára, pedig ez volt ő. Egy könyvárus.

A legjobb fajtából.

Mit csinál az ember, miközben arra vár, hogy valaki meghaljon? Szó szerint ez történt: csak ült mellette egy műanyag karosszékben – ami a világon senki hátsójának nem lenne kényelmes –, és az utolsó lélegzetvételére várt, mert már nincs remény.

Ilyenkor semmi sem tűnik helyénvalónak. A folyosó végén ugyan van egy szoba, ahol tévét lehet nézni, de az szívtelenségnek tűnt, és egyébként is, Emilia nem volt az a tévénező típus.

Kötni sem szokott, sem hímezni. Sem szúdokuzni.

Nem akart zenét hallgatni, hátha zavarja vele a férfit. Még a legjobb fejhallgatókból is kihallatszik egy kis lüktetés. A vonaton is idegesítőnek számít, de a halálos ágyon lehet, hogy még inkább. Nem akart az interneten sem böngészni a mobilján. Az a huszonegyedik századi bunkóság csúcsa lenne.

Nem létezett egyetlen könyv sem, ami lekötötte volna a figyelmét.

Így hát leült az ágy mellé, és félálomba merült. Olykor-olykor felriadt a félelemtől: nem akarta lekésni a pillanatot. Ilyenkor pár percre megfogta a férfi kezét. Száraz és hűvös volt; meg sem rezzent, ahogy megérintette. Egy idő után túl nehéz lett. Ettől Emilia elszomorodott, és visszahelyezte a lepedőre.

Aztán ismét elbóbiskolt.

Az ápolónők időről időre hoztak neki forró csokit, habár nem ez volna a helyes elnevezés. Nem forró volt, hanem langyos, és Emilia teljesen biztos lehetett abban, hogy a készítése

közben nem esett bántódása egyetlen kakaóbabnak sem. Sápadt bézs színű, enyhén édes víznek tűnt inkább.

A kis vidéki kórház éjszakai fényei homályosan pislogtak, beteges, sárgás árnyalattal. A fűtés túlzottan fel volt tekerve, így a kis szoba levegőtlené vált. Emilia a vékony takarót nézte: a narancs és citromsárga virágmintát; alatta az apja mozdulatlan, törékeny testének körvonalát. Nézte, ahogy a fején megmaradt néhány hajszál színtelenül kunkorodik. Világéletében dús haja volt. Ujjaival sokszor beletúrt: amikor azon tűnődött, mit ajánljon valakinek; vagy amikor az egyik kiállítóasztalnál állt, és próbálta eldönteni, mit tegyen ki rá; vagy amikor telefonon beszélt egy vevővel. Olyannyira hozzátartozott ez a mozdulat, mint a halványkék kasmírsál, amihez annyira ragaszkodott: duplán a nyakára tekerte, még akkor is, mikor már egyértelműen látszott rajta, hogy megrágtá a moly. Emilia az első mutatkozó jelre közbelépett. Arra gyanakodott, hogy azzal a vastag, barna bársonyzakóval került be hozzájuk a kártevő, amit az adományboltban vásárolt előző télen. Bűntudata volt, hogy éppen azt a ruhaneműt rágták meg a molylepkek, amit az apja a legjobban szeretett.

Akkoriban már panaszkodott, hogy nem érzi jól magát. Vagyis nem panaszkodott: nem volt az a nyafogós fajta. Emilia aggódott ugyan, de ő elhárította a kérdéseket a szokásos sztoikus nyugalommal. Így a lány sem gondolt rá többet, csak felszállt a hongkongi repülőre. Amíg múlt héten fel nem hívták, hogy jöjjön haza.

– Úgy gondolom, jobb, ha hazajön – mondta a nővér. – Az apja tombolni fog, amiért felhívtam. Nem akarja megijeszteni önt. De...

A *de* szócska mindent elárult. Emilia felpattant az első repülőre. Amikor megérkezett, Julius haragot színlelt ugyan, de ahogy a kezét fogta, a szorosnál is szorosabban, az mindent elmondott, amit tudnia kellett.

– Tagad mindent – mondta a nővér. – Nagyon tud küzdeni. Annyira sajnálom! Mindent megteszünk, hogy könnyebb legyen neki.

Emilia bólintott. Most már tényleg értette. Hogy könnyebb legyen neki. Nem azért, hogy életben maradjon. Csak hogy könnyebb legyen neki.

Úgy tűnt, most nincsenek fájdalmai, nem érzi rosszul magát. Evett egy kis citromzselét előző nap; sóvárgott a kanálon remegő zöld étel után. Emilia azt gondolta, talán megnyugtatója valamelyest a cserepes ajkakat és a száraz nyelvét. Az apja kinyújtott nyakkal közeledett a kanálhoz, és a száját nyitotta, épp úgy, mint ahogy egy apró madár tátog az étel után. Majd az erőfeszítéstől kimerülten dőlt vissza. Ez volt minden, amit az utóbbi napokban enni tudott. Fájdalomcsillapítók és nyugtatók bonyolult keverékén élt, amelyeket folyamatosan változtattak, hogy a legjobb életvégi ellátást kapja. Emilia már utálta ezt a kifejezést: életvégi ellátás. Vészjósló volt, és sokszor úgy tűnt, hogy nem elég hatásos. Időről időre látta az apján a szorongás jeleit; hogy a fájdalomtól volt-e, vagy a tudattól, hogy mivel néz szembe, azt nem lehetett tudni, de olyankor Emilia látta, hogy a gyógyszer nem teljesíti a feladatát. A gyógyszeradag átállítása sosem bizonyult elég gyorsnak, noha a személyzet azonnal cselekedett. Ettől pedig ő is rosszul érezte magát. Örök örvény volt ez.

De mégsem örök, hiszen egyszer vége lesz majd. A baj már megtörtént, és nem volt értelme a gyógyulásban bízni. Még a legoptimistább, csodákban hívő ember is láthatta. Nem tudott mást tenni, mint imádkozni a gyors és fájdalommentes távozásért.

A nővér felemelte a takarót, és megnézte az apja lábát; gyengéd ujjakkal simította végig. Egy pillantást vetett Emiliára, amiből ő kiolvasta, hogy már nincs sok hátra. A férfi bőre halványszürke volt, mint egy márványszobor.

A nővér visszaengedte a takarót, és megszorította Emilia vállát. Azzal elment, hiszen nem volt már mit mondani. Csak a várakozás maradt. Már mindent megtettek, amit csak lehetett. Nem voltak fájdalmai, már amennyire ezt meg lehetett állapítani. Nyugodt, csendes volt minden: a közelgő halált csendes tisztelettel vették körül ebben a kórházban. De ki mondhatta volna meg, hogy a haldoklók mit kívánnak valójában? Lehet, hogy Elgart, a kedvenc zeneszerzőjét hallgatta volna teljes hangerővel, vagy a hajózási előrejelzéseket folyamatos ismétlésre állítva. Vagy, hogy hallhassa az ápolónők pletykálkodását és civódását arról, hogy kivel randiztak előző este, vagy mit készítettek uzsonnára. Ki tudja, talán mi is örülnénk majd, ha valami teljesen jelentéktelen dolog elte-relné a figyelmünket a küszöbönálló elmúlásunkról.

Emilia csak ült ott, és azon tűnődött, hogyan éreztetné egyre távolodó apjával, hogy szereti. Ha kivethette volna a szívét, hogy neki adja, megtette volna. Ennek a fantasztikus embernek adta volna, aki életet adott neki, sőt, az élete volt: és most itt hagyja egyedül.

Suttogott neki emlékekről, emlékfoszlányokról. Történeteket mesélt. A kedvenc verseit idézte.

A boltjáról beszélt neki.

– Majd én vigyázok rá helyetted – mondta. – Soha nem zár be, amíg élek. És soha nem adom el Ian Mendipnek, akármit is ígér, mert egyedül csak a bolt számít. A világ összes gyémántja nem ér semmit. A könyvek értékesebbek a drágaköveknél is.

Valóban hitte ezt. Mit is adhatott egy gyémánt? Pillanatnyi ragyogó fényt. Egy gyémánt csak egy pillanatig sziporkázott; egy könyv fénye örökké ragyogni fog.

Kétkedett abban, hogy Ian Mendip valaha is elolvasott volna bármit is. Emilia dühös lett, ha arra gondolt, mekkora stresszt okozott az apjának az az ember egy ilyen sérülékeny

időszakban. Julius megpróbálta eltitkolni előle, de ő látta, hogy az apja zaklatott; féltette a boltját, az alkalmazottakat és a vevőket. Az alkalmazottak elmondták neki, mennyire nyugtalankodott az utóbbi időszakban, így ő újra csak átkozta magát, amiért pont most volt ilyen távol. Ezért eltökélte, hogy megnyugtassa: abban a biztos tudatban távozhat el, hogy a Nightingale könyvesbolt jó kezekben van.

Áthelyezte a testsúlyát az ülésben, hogy kényelmesebb legyen.

Végül előredőlt az ágy végébe. A fejét a karján pihentette. Végtelenül fáradt volt.

Hajnali két óra negyvenkilenc perckor az ápolónő megérintette a vállát. Ez az érintés mindent elárult. Emilia abban sem lehetett biztos, hogy aludt-e egyáltalán, vagy ébren volt. Sőt, még mindig nem tudta, alszik-e vagy ébren van, de úgy érezte, hogy a feje valahol máshol jár. Mintha minden egy kicsit vontatott és lassú lett volna.

Amikor végre minden formáságot elintéztek, és kihívták a temetkezési vállalkozót is, kilépett a hajnalba. A levegő olyan hideg volt, mint egy hullaház; a fény borongós. Mintha minden szín eltávozott volna a világból. Ekkor meglátta a közlekedési lámpát a kórház kijáratánál, amint pirosról sárgára, majd zöldre vált. A hangok is tompának tűntek, mint amikor úszás után víz marad az ember fülében.

Vajon más lesz a világ Julius nélkül? Még nem tudta. Beszívta a levegőt, amit az apja már nem szívhatott be. A férfi széles vállára gondolt, ahogy kiskorában a nyakába vette, és ő a sarkával dobolt a mellkasán, hogy gyorsabban fusson, miközben az ujjára csavarta az apja dús haját, amely az ingnyakára omlott. Harmincéves kora óta mákos volt a haja. Emilia a kezében tartotta az apja óráját, egy egyszerű ezüst karórát krokodilbőr szíjjal, amit Julius mindennap hordott, de amit Emilia levett róla a vége felé. Nem akarta, hogy bármi is fel-

horzsolja a pergamenszerű bőrét. Ott hagyta az ágya melletti asztalon, arra az esetre, hátha tudni szeretné az időt. Mert a saját órája jobban mutatta az időt, mint a nővérpult feletti szerkezet; ez az idő sokkal ígéretesebbnek tűnt. De még a karórája varázsmutatója sem tudta megállítani azt, ami elkerülhetetlen volt.

Beszállt az autójába. Egy csomag pillecukor volt az anyósülésen. Az apjának hozta. Kibontott egyet, és bekapta. Ez volt az első dolog, amit tegnap reggel óta evett. Addig szopogatta, amíg elvászott a szájpaplása, és a kellemetlen érzés egy pillanatra feledtette vele az egészet.

Félzacskónyit megevett, mire Peasebrook főutcájához ért; a cukortól érzékeny lett a foga. A kisvárost beburkolta a hajnal gyöngyház ezüstje. Kietlennek tűnt: az aranyszínű köveknek napfény kellett a ragyogáshoz. Ebben az opálos fényben a város szomorúnak, visszahúzódónak tűnt, mint egy félnék virág, de pár órán belül kifeslik majd, szemkápráztató lesz, és üde; mindenkit elbűvöl, aki csak rátekint. Rendkívül érdekes, tipikus angol városka volt, tölgyajtóival és vékony, rácsos ablakaival, macskaköves utcáival és piros postaládáival, és a gondosan nyírt hársfasorral. Nem voltak lapos tetős borzalmak, semmi, ami a szemet bántotta volna, csak a báj.

A kőhíd mellett – ami átívelt a városka nevét adó patak fölé – állt a Nightingale könyvesbolt. Háromszintes, kétszárnyú épület volt, két ablakfülkével és sötétkék ajtóval. Emilia megállt előtte. Az alvó városban egyedül csak a kora reggeli fuvallat mozdult meg. Emilia felnézett az épületre, amely az egyetlen otthona volt egész életében. Akárhová is vetődött a nagyvilágban, bármit is csinált, a bolt feletti szobája mindig hazavárta; a legtöbb holmija még mindig itt volt. Harminckét évnyi kacat és ócskaság.

Beslisszolt az oldalsó bejáraton, és egy pillanatra megtorpant a kövezett padlón. Az ajtó előtt állt, ami felvezetett

a lakásba. Eszébe jutott, amikor még kicsi volt, és az apja kezét fogva jött le a lépcsőn. Órákig tartott, de ő eltökélt volt, az apja pedig türelmes. Amikor iskolába járt, már futott a lépcsőn: kettőt lépett egyszerre, iskolatáskával a hátán, almával a kezében, hiszen mindig késésben volt. Évekkel később pedig mezítláb óvakodott felfelé, amikor buliból jött haza. Nem mintha Julius szigorú lett volna, vagy kiabált volna vele: de hát ezt szokta csinálni egy rendes tizenhat éves, amikor kicsit több cidert iszik a kelleténél, és hajnali két órakor ér haza.

Tőle balra nyílt az az ajtó, ami a bolt pultja mögé vezetett. Belökte, és belépett rajta. A korai fény tartózkodóan szüremlett be az ablakon. Emilián végigfutott a hideg, ahogy a benti levegő felkavarodott. Várakozás fogta el: amikor korábban belépett a könyvesboltba, mindig az az érzés lett úrrá rajta, mint ha visszalépne az időben, vagy egy másik térbe csöppenne. Ha itt volt, időben és térben bárhol lehetett. Csakhogy most nem működött a varázslat. Bármit megadott volna, hogy visszamehessen abba az időbe, amikor még minden rendben volt.

Mintha a könyvek is híreket vártak volna tőle. Elment, akarta mondani nekik, de nem tette, mert nem bízott a hangjában. És mert butaság volt. A könyvek elmondanak ugyan sok mindent, amire szükségünk van, de nem szokás válaszolni nekik.

Ahogy ott állt a bolt közepén, fokozatosan érezte, ahogy elárasztja a nyugalom: olyasfajta békesség, ami kisimította a lelkét. Mert Julius még mindig itt volt, a könyvborítók és egyenes könyvgerincek között. Az apja mindig azt mondta, hogy minden könyvet ismer, ami a boltjában van. Lehet, hogy nem olvasta el mindegyiket az elejétől a végéig, de tudta, miért vannak ott, hogy mi volt a szerző szándéka, és emiatt ki az, aki el szeretné majd olvasni. A legegyszerűbb vastag lapos gyerekkönyvtől a legsúlyosabb, elolvashatatlan, vaskos kötetig mindegyik könyvet ismerte.

Vastag, vörös szőnyeg borította a padlót; kopott és elnyűtt volt már. A falak mentén fapalcok sorakoztak, amelyek egészen a plafonig nyúltak fel – emiatt a boltban tartottak egy létrát, amivel elérték a legmagasabb polcokon tartott, ritkábban keresett könyveket is. A regények a bolt elején kaptak helyet, a szótárak hátul, a középső asztalokon pedig a szakácskönyvek, művészeti kötetek és útikönyvek voltak kiállítva. Pár lépcsővel fentebb, a magassföldszinten volt az első kiadások gyűjteménye, valamint használt különlegességek zárt, üvegezett szekrényekben. Julius pedig a fapult mögötti helyéről uralkodott a birodalma fölött. Mögötte azokat a könyveket tornyozták fel, amelyeket az emberek előre megrendeltek. Barna papírba csomagolta őket, és madzaggal kötötte át. Volt egy régimódi, díszes pénztárgépe is, ami csilingelt, ha kinyitották. Egy régiségboltban találta, és, habár már rég nem használta, megtartotta dekorációnak. Néha egérke alakú cukorkát tartott benne, hogy megjutalmazza a nagyon türelmes, jó gyerekeket.

Mindig volt egy félig teli bögre kávé a pulton, amit megkezdett, de soha nem ivott ki teljesen, mert belemerült a beszélgetésbe, és megfeledkezett róla, így kihűlt. Mert az emberek minden indok nélkül is betértek, csak hogy beszélgessenek Juliusszal. Mindig volt egy-két jó tanácsa, nagy tudású, bölcs ember volt, és mindenekelőtt kedves.

Ezért a bolt a társadalom minden rétegének Mekkájává vált Peasebrookban és környékén. A városiak büszkéek voltak a könyvesboltjukra. A nyugalom és az otthonosság jelképe lett. És tisztelettel vették körül a tulajdonosát. Sőt, imádták. Harminc éven át bízták rá a gondolataikat és a szívük titkait. Az utóbbi években asszisztensek segédkeztek mellette és támogatták: a melegszívű, sokbeszédű Mel, aki rendszerezte az ügyeit, és a nyurga, mindig fekete, gót stílusú ruhákat viselő Dave, aki majdnem annyit tudott a könyvekről, mint Julius

maga, de ritkán beszélt – bár, ha egyszer nekikezdett, akkor viszont nehéz volt megállítani.

Apa még mindig itt van – gondolta Emilia –, *a sok ezer oldalon*. A több millió, hihetetlenül sok szóban. Ez a sok szó, és az öröm, amit az embereknek nyújtottak a könyvek sok-sok éven át: menedéket, kikapcsolódást, tanulást... Az apja megváltoztatta az emberek gondolkodásmódját. Megváltoztatta az életüket. És most csak Emilián múlik, hogy folytassa a megkezdett munkát; ebben még tovább élhet az apja – fogadkozott magában.

Julius Nightingale örökké élni fog.

Emilia otthagya a boltot, és felment a lakásba. Még ahhoz is fáradt volt, hogy egy csésze teát készítsen. Le kellett feküdnie, hogy összeszedje a gondolatait. Nem érzett még semmit, sem sokkot, sem gyáaszt, csupán tompa szomorúságot, ami lehúzta. Megtörtént a legrosszabb, amit csak el tudott képzelni, de úgy tűnt, az élet megy tovább. Lassan hajnalodni kezdett. Madáracsicsergést is hallott, és elkomorodott, ahogy meghallotta, hogy a pirkadatot ilyen élénken üdvözik. Vajon számára tényleg nem fog már felkelni a nap? És mindörökre szürkesség lesz körötte?

Mintha az összes szobából kiszívták volna a melegséget. A konyha – a régi fenyőasztallal és az ütött-kopott, régi eszközeivel – hűvös és barátságtalan volt. A nappali sértődötten duzzogott a félig behúzott függöny mögött. Emilia nem tudott a kanapéra nézni. Attól félt, hogy Julius helyén még mindig látszik a benyomódás azóta, hogy utoljára ott ült: nem tudta összeszámolni, hány órát töltöttek ezen a kanapén összekuporodva, teával, kakaóval vagy borral, az aktuális könyvüket lapozgatva, míg Brahms, Billie Holiday vagy Joni Mitchell szólt a lemezjátszóból. Most egy ideje már csend honolt.

Emilia felment a szobájába, a felső szintre, felhajtotta a paplant, és bemászott a magas, rézkeretes ágyba, amelyben azóta aludt, amióta az eszét tudta. Kihúzott egy párnát a kupacból, és magához szorította: melegséggel töltötte el, és meg is nyugodott tőle. Felhúzta a lábát, és várta, hogy rátörjön a sírás. De a könnyek nem jöttek. Várt és várt, de a szeme száraz maradt. Szörnyetegnek érezte magát, amiért nem tudott még pityeregni sem.

Valamivel később arra ébredt, hogy valaki szelíden kopog a lakás ajtaján. Riadtan ült föl, és meglepődött, hogy utcai ruhában fekszik az ágyban. A megdöbbenés mellbe vágta, és semmit sem akart jobban, mint visszasüllyedni a felejtésbe, ahol eddig volt. És most ki kell innen lépnie! Zokniban futott le, és óvakodva kinyitotta a bejárati ajtót.

– Drágám!

June. A derék, rettenthetetlen June, aki kétségkívül a könyvesbolt legjobb vásárlója volt, amióta három éve nyugdíjba ment. Ő vette át Julius helyét, amikor bevonult a városi kórházba, a jelek szerint utoljára. June a saját cégét vezette több mint negyven évig, és nagyon szerette volna hasznossá tenni magát Mel és Dave mellett. Remek alakjával, dús, sötét hajával és ezüst karpereckötegeivel legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt, mint amennyi volt: hetven. Egy huszonéves energiája lakozott benne, egy atomfizikus esze és egy oroszlán szíve. Emilia először azt hitte, talán gyengéd érzelmek szövődtek közte és az apja között – June kétszer vált el –, de erős barátságuk szigorúan plátói volt.

Emilia ráébredt, hogy fel kellett volna hívnia June-t azonnal, amikor megtörtént. De nem volt hozzá sem ereje, sem szava, sem lélekjelenléte. Most sem volt. Csak állt ott, és June betakarta őt egy olyan öleléssel, amely puhán és melegen fogta körül, mint a kasmírpulóver, amit magára öltött.

– Szegény gyermekem – suttogetta, és ekkor Emilia érezte, hogy végre tud sírni.

– Nem kell ma kinyitni a boltot – mondta később June Emiliának, amikor már kisírta magát, és végre beleegyezett, hogy megreggelizzen. Ő azonban ragaszkodott ahhoz, hogy kinyissanak.

– Mindenki be szokott nézni csütörtökön. Aznap van a piac – mondta.

Végül kiderült, hogy ez volt a legjobb döntés, amit meghozhatott. Mel, aki rendszerint egyfolytában fecsegett, meg-némult a sokktól. Dave, aki általában alig mukkant meg, öt percig beszélt levegővétel nélkül arról, hogy mindent, amit tud, Julius tanított meg neki. Mel klasszikus zenét állított be a rádióra, hogy ne érezzék azt, hogy ki kell tölteniük a csendet. Dave, akinek több ritka képessége is volt – ezek közül az egyik a kalligráfia –, kiírta az ajtóra:

*Mély fájdalommal tudatjuk, hogy
Julius Nightingale csendesen, rövid betegség után eltávozott közülünk.
Szeretett apa, barát és könyvtáros volt.*

Kicsit késve nyitottak ugyan, de kinyitottak. A vásárlók jöttek-mentek egész nap, hogy leróják kegyeletüket, és részvétet nyilvánítsanak Emiliának. Néhányan táviratot hoztak; mások ételt, egy edényt tele házilag sütött muffinnal; valaki pedig a pulton hagyott egy üveg Chassagne-Montrachet-t, Julius kedvenc borát.

Emiliát nem kellett meggyőzni arról, hogy az apja csodálatos ember volt, de a nap végére ráébredt, hogy mindenki más is ezt gondolta, aki ismerte őt. Mel számtalanszor készített teát hátul, az irodában, és tálcán hozta ki.

– Gyere el hozzám vacsorára – mondta June, amikor végül megfordították a *Zárva* táblát, a szokásosnál jóval később.

– De nem is vagyok éhes – mondta Emilia, aki még csak gondolni se bírt az ételre.

June azonban nem fogadott el nemleges választ. Belekarolt Emiliába, és elvitte a tágas kunyhójába, Peasebrook külső részébe. June az a fajta ember volt, akinél mindig akadt készenlétben egy kis pásztorpите, amelyet most a tűzhelyen melegített fel. Emilia tényleg sokkal erősebbnek érezte magát két tányér után, és ez elég erőt adott neki ahhoz, hogy megbeszéljék azokat a dolgokat, amikről nem akart beszélni.

– Nem akarok nagy temetést – bukott ki belőle.

– Akkor ne legyen nagy temetés! – mondta June, miközben vaníliafagyit kanalazott neki a pudinghoz. – Legyen egy kicsi, zárt körű temetés, és néhány hét múlva tarthatunk egy gyászszertartást! Így sokkal jobb lesz. És lesz időd rendezsen megszervezni.

Könnycsepp pottyant Emilia fagyaltjába. A következőt letörölte.

– Mit csinálunk majd nélküle?

June odanyújtott neki egy üveg sós karamellás szósz.

– Nem tudom – válaszolta. – Vannak emberek, akik nagyobb űrt hagynak maguk után, mint mások. Apád ilyen volt.

June felajánlotta, hogy maradjon éjszakára is, de Emilia haza akart menni. Jobban szeretett a saját ágyában szomorkodni.

Felkapcsolta a lámpát a nappaliban. A mélyvörösre festett falú, hosszú kárpitfüggönyös szobában úgy tűnt, még több könyv van, mint a könyvesboltban. Két falat teljesen beborítottak a polcok, és magasra tornyozott könyvek fedtek minden felületet: az ablakpárkányokat, a kandallópárkányt, a zongora tetejét. Ez utóbbi mellett volt Julius féltve őrzött csellója, az állványon. Emilia megérintette a sima fát; ráébredt, hogy belepte a por. Holnap játszani fog rajta. Messze nem volt olyan jó csellista, mint az apja, de utálta a gondolatot, hogy senki sem játszik ezentúl a hangszeren, és tudta, hogy Julius is utálná ezt.

Emilia odasétált a saját könyvespolcához – régen elfogyott már rajta minden hely. Végigfuttatta az ujjait a könyveken. Valami megnyugtatót akart olvasni; valamit, ami visszavitte őt a gyerekkorába. Nem Laura Ingalls Wildert – nem tudott volna a nagy és gyengéd Papáról olvasni ebben a nehéz időszakban. Sem Frances Hodgson Burnettet – úgy tűnt, minden főszereplője árva, és Emilia rájött, hogy most már ő is az. Kihúzta a kedvencét, a piros szövettel bekötött, az idők során megvetemedett, megsárgult lapú könyvet. A gerincén aranybetűkkel feszült végig a cím. *Kisasszonyok*. Leült a kényelmes fotelba a tűz mellé, a lábát oldalt lógatta le, az arcát pedig a selyempárnára támasztotta. És már valahol északon is volt, Amerikában. Jo Marchsal, a testvéreivel és Marmeeval ült a tűz mellett, évszázadokra és több ezer kilométerre az otthonától...

Emilia a következő hét végéig üresnek és kimerültnek érezte magát. Mindenki kedves és figyelmes volt, és nagyszerű dolgokat mondtak Juliusról, de érzelmileg teljesen kimerült az apjáról folytatott társalgástól.

Kis, zárt körű temetési szertartást tartottak a ravatalozóban. Csak a nagymama, Debra volt ott, aki vonattal jött Londonból, valamint Andrea, a legjobb iskolai barátnője, na meg June.

Mielőtt elindult volna a szertartásra, Emilia a tükörbe nézett. Hosszú, fekete kabátot viselt fényes, fekete lovaglósizmával. Sötétvörös haja szabadon omlott a vállára. Határozott szemöldöke és szempillája keretbe foglalta tágra nyílt szemét; alatta elkenődött a szemfesték. A színeit az anyjától örökölte; ezt a zongorán elhelyezett képről tudta. Finom csontozata és telt szája az apjáé volt. Remegő ujjakkal rakta be a fülbevalót, amit Juliustól kapott múlt karácsonykor, és kibontotta

az ajándékba kapott Chassagne-Montrachet-t. Csak egy pohárral ivott, mielőtt felvette volna a vörös műszörme sapkáját, ami pontosan illett a hajához. Kicsit habozott, hogy talán túlzottan is hasonlít egy kosztümös film szereplőjéhez, de úgy döntött, nem érdekli.

Másnap, amikor feltették Julius anyját a paddingtoni vonatra – Debra nem szeretett sokáig távol lenni Londontól –, Andrea átirányította őt az út túloldalán levő Peasebrook Armsba. Tradicionális ivó volt ez az átutazók számára, kőlap padlóval és falemez burkolattal. Az étkezdében kijeji csirkét és marhasültet szervíroztak, és volt egy régimódi desszertes büfékocsijuk is. Volt valami megnyugtató abban, hogy nem cicomázták ki a plafonig. Ez a hely nem csinált úgy, mintha többet érne, mint valójában. Meleg és barátságos volt, a kávéjuk viszont borzalmas.

Emilia és Andrea felkucorodtak egy kanapéra a helyiségben, és forró csokit rendeltek.

– Tehát – kezdte Andrea, aki mindig gyakorlatias ember volt. – Mi a terved?

– Ott kellett hagynom a munkámat – válaszolta Emilia.

– Nem tarthatták fenn nekem akármeddig, és nem is bírtam megmondani, mikor tudnék visszamenni.

Emilia angolt tanított egy nemzetközi nyelviskolában Hongkongban.

– Nem sodródhatok országról országra a végtelenségig.

– Nem értem, miért ne tehetnéd – felelte Andrea.

Emilia a fejét rázta.

– Itt az ideje, hogy rendezzem a soraimat. Nézz ránk! Én még mindig egy hátizsákból élek; neked mindened megvan.

Andrea egy pénzügyi tanácsadó telefonos ügyintézőjeként kezdte iskola után, majd esti tagozaton tanult tovább, végül saját céget alapított könyvelőként. Mostanra rengeteg peasebrookki kisvállalkozás könyvelését intézte. Tudta, hogy az em-

berek többsége mennyire utál a pénzügyekkel foglalkozni, és amennyire lehetett, megkönnyítette a dolgukat. Rendkívül sikeres volt.

– Nincs szükség az összehasonlítgatásra. Mihez kezdesz a bolttal?

Andrea nem szeretett sokat kertelni.

Emilia vállat vont.

– Nincs sok választásom. Megígértem apámnak, hogy továbbviszem. Forogna a sírjában, ha tudná, hogy be akarom zárni.

Andrea pillanatnyi szünetet tartott. Amikor megszólalt, a hangja gyengéd és kedves volt.

– Emilia, amit a halálos ágynál ígérünk, nem kell mindig betartani. Főleg, ha nem célszerű. Persze hogy komolyan gondoltad. De a bolt az apád élete volt. Nem biztos, hogy a te életed is ez lesz. Megértené. Tudom, hogy megértené.

– Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy eladjam. Mindig úgy képzeltem, hogy végül átveszem majd a vezetését. De én azt hittem, hogy ez akkor következik be, ha annyi idősek leszek, mint apa. Nem most. Azt hittem, van még legalább húsz éve.

Érezte, ahogy a szeme megtelik könnyel.

– Azt sem tudom, hogy egyáltalán megvalósítható-e. Elkezdtem átnézni a könyvelést, de nem értek belőle semmit.

– Hát, amiben tudok, segítek neked. Számíthatsz rám.

– Apa mindig azt mondta, hogy a számolás nem az ő asztala. Hát én is így vagyok ezzel. Az egész egy kicsit szervezetlennek tűnik. Szerintem a vége felé kicsit kicsúszott a kezéből az irányítás. Van néhány doboz, ami tele van számlákkal. És egy csomag ijesztő, kibontatlan boríték, amit ki sem mertem nyitni.

– Elhiheted, olyan biztosan nincs, amit már ne láttam volna életemben. – Andrea felsóhajtott. – Bárcsak az emberek ne

dugnák homokba a fejüket, ha pénzügyi problémáik vannak! Csak agyonbonyolítja a dolgokat, és végül sokkal több pénzbe kerül helyrehozni.

– Nagyon megköszönném, ha vetnél rá egy pillantást. De szó sem lehet baráti árról.

Emilia rámutatott a barátnőjére.

– Rendes árat fizetek neked.

– Örülök, ha segíthetek. Apád mindig olyan kedves volt velem, amikor gyerekek voltunk.

Emilia felnevetett.

– Emlékszel, amikor megpróbáltuk összehozni anyukáddal?

Andrea beleköhögött a poharába.

– Na, az aztán katasztrófa lett volna!

Andrea édesanyja kicsit hippis volt. Szerette a füstölőt és a hosszú szoknyákat. Andrea teljesen fellázadt az anyja Woodstock-rajongása ellen, és ő lett a legkonvencionálisabb, legtörekvőbb, legtörvénytisztelőbb ember, akit Emilia csak ismert. Még a nevét is megváltoztatta – korábban Autumnnek hívták –, amikor elkezdte az üzleti életet, hiszen ki venne komolyan egy Autumn nevű könyvelőt? „Senkivel sem vergődnek zöld ágra” – mondta Andrea.

Julius is rendkívül nagyvonalú és a dolgokat a maguk ritmusában megélő ember volt. A gondolat, hogy a szüleik együtt lehetek volna, viharos jókedvre derítette a két lányt, pedig tizenkét éves korukban valóban azt hitték, briliáns ötlet.

Amikor abbahagyták a nevetést, Emilia felsóhajtott.

– Apa sosem talált magának senkit.

– Jaj, hagyd már abba! Peasebrook minden asszonya szerelmes volt apádba. Mindenkit az ujjá köré csavart.

– Igen, tudom. Sosem volt hiánya női társaságból. De milyen jó lett volna, ha van valaki különleges is az életében.

– Boldog ember volt, Emilia. Te vagy a megmondhatója.

– Mindig büntudatom volt. Hogy talán miattam maradt egyedül.

– Azt nem hiszem. Apád nem volt egy mártír. Szerintem nagyon boldog lehetett a saját maga társaságában. Vagy talán akadt is valaki különleges, csak mi nem tudunk róla.

Emilia bólintott.

– Remélem... tényleg remélem.

Most már sosem tudja meg, gondolta magában. Egész életében mindig csak ketten voltak. Most az apja elment, és magával vitte az összes történetét és titkát.